

Staffan Noréus, god vän och gallerist

Något jag och Elon ofta satt och skrattade åt, var vårt första möte. Jag satt en vinterkväll 1980 i köket hemma på Bäckgården i Ryssa då dörren plötsligt öppnades. In kliver en stor skäggig man alldeles full i snö. Utan att hälsa ryter han -jag ska ha brännvin! Jag har inget, svarade jag varpå mannen replikerar -då ska du ha en smäll! Han höjer ena armen till slag, gör en rallarsving mitt i köket och faller sedan skrattande ner på golvet. Han hade varit på byvandring och hade tänkt avsluta den hos mig. Byvandring i byarna kring Mora går till så att man går runt och hälsar på sina grannar och får något starkt att dricka. En kontaktbefrämjande sedvänja som nu emellertid verkar vara på utdöende. Denna episod blev hursomhelst inledningen till en livslång vänskap, och brännvin kunde vi få hos grannen i huset bredvid.

En mycket tragisk händelse utspelade sig sommaren 1986. Elon och jag skulle upp tidigt för att plocka hjortron. Mitt i natten bultar det hårt på dörren. Elon står utanför och jag undrar yrvaket om det redan var dags att åka ut på myrarna. Det brinner, skrek Elon upprört och då såg jag att hela hans ateljé och bostad stod i lågor. Jag ringde och larmade, byggnaderna brann för fullt. Brandkåren kom, men det var redan för sent. Husen brann ned till grunden. Detta var nog under den tid då Elon stod på toppen av sin karriär och målade frenetiskt. Naturligtvis var ateljén full av målningar som lågorna tog. Ritningarna till husen fanns emellertid kvar hos den arkitekt som en gång gjort dem. Försäkringsbolaget lät bygga upp ateljén igen, men Elon trivdes aldrig i den nya byggnaden. Atmosfären saknades och så många av hans konstverk hade blivit lågornas rov.

1988 fick Elon en förfrågan från Dalecarlia Art Fair i Borlänge. De ville använda en av hans målningar som omslag till utställningskatalogen. I utbyte fick han en mässmonter att ställa ut i. Det var återigen dags att måla nytt. Ta mycket rött sa jag, det är populärt nu! Elon målade och packade bilen för att bege sig ned till mässan. Jag mötte upp vid entrén och där kom Elon åkande i sin rödaorangea Volvo kombi Express med förhöjt tak. Bilen var fullpackad med målningar, och de som var för stora för att få plats i bilen låg fastbundna på taket.

I början av nittioalet flyttade jag till Falun. Där köpte jag ett funkishus i centrala delarna av staden. Huset var stort och bottenvåningen passade perfekt som galleri. Jag och en kamrat, Thomas Gustafsson, bestämde oss för att prova på och startade Galleri Vasa. Elon tyckte det var ett intressant initiativ och lovade att hålla en utställning. Sin vana trogen bestämde sig Elon för att allt som skulle ställas ut skulle vara nymålat, inget gammalt. Att det verkligen var nymålat märktes när en kvinna på vernissagen kom åt en av målningarna. Elons målarstil är som bekant kraftfull med yviga drag och mycket färg. En stor färgklick lossnade och föll ned framför hennes fötter. Hon tittade sig oroligt omkring. Elon såg vad som hänt, gick fram och tog upp klicken och med en snärt kastade han den tillbaka in i tavlan.

Elon var en mycket underhållande kamrat med en enorm humor. Jag och många andra med mig saknar honom oerhört.

Bilden ovan, i lite sämre kvalitet, visar målningen vars färg lossnade under utställningen i Falun. Motstående sida visar en av de målningar i rött i som Elon skapade till Dalecarlia Art Fair.

